

Дзень нарадзінага мастацтва

Год выдання 37-ы
№ 79 (2245)
4 кастрычніка 1968 г.
ПЯТНІЦА
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНнікаў БССР

РЭСПУБЛІКАНСКАЯ НАРАДА ІДЭАЛАГІЧНЫХ РАБОТНІКАЎ

У тэатральнай зале акруговага Дома афіцэраў 2 кастрычніка адбылася Рэспубліканская нарада ідэалагічных работнікаў, прысвечаная падрыхтоўцы да 100-годдзя з дня нарадзінага У. І. Леніна.

У рабоце нарады ўдзельнічалі работнікі апарату Цэнтральнага Камітэта Кампартыі Беларусі, сакратары абкомаў, гаркомаў і райкомаў партыі, якія вядуць пытанні ідэалагічнай работы, сакратары ЦК ЛКСМБ і абкомаў камсамола, кіраўнікі ідэалагічных міністэрстваў і ведамстваў, творчых саюзаў рэспублікі, работнікі газет, часопісаў, выдавецтваў, радыё і тэлебачання, загадчыкі ідэалагічных аддзелаў і кіраўнікі лектарскіх груп абкомаў КПБ, начальнікі абласных упраўленняў культуры, старшыні праўленняў абласных арганізацый таварыства «Веды», вучоныя Акадэміі навук БССР, сакратары партарганізацый і кіраўнікі кафедраў грамадскіх навук інстытутаў, кіраўнікі тэатраў і іншых устаноў культуры, палітработнікі Чырванасцяжнай Беларускай ваеннай акругі.

З дакладам «Задачы ідэалагічнай работы партыйных арганізацый рэспублікі ў сувязі з Пастановай ЦК КПСС «Аб падрыхтоўцы да 100-годдзя з дня нарадзінага Уладзіміра Ільіча Леніна» выступіў кандыдат у члены Палітбюро ЦК КПСС, першы сакратар Цэнтральнага Камітэта КПБ П. М. Машэрэў.

Адбыўся шырокі абмен думкамі аб вопыце і задачах ідэалагічнай работы. У спрэчках па ідэалагічнай рабоце ўдзельнічалі сакратар Мінскага гаркома КПБ В. Я. Лежанка, сакратар Прудзенскага абкома КПБ А. І. Уладзіміраў, сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР П. Е. Панчанка, сакратар Браслаўскага абкома КПБ С. М. Шабоўшэў, сакратар Полацкага гаркома КПБ А. С. Пракоф'ева, галоўны рэдактар часопіса «Коммунист Беларусі» Я. І. Качан, намеснік старшыні Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па друку Р. М. Байкоў, старшыня праўлення Саюза кампазітараў БССР Р. П. Шарыя, дырэктар Інстытута гісторыі партыі пры ЦК КПБ І. М. Ігнацінча, сакратар Бабруйскага райкома КПБ Е. А. Грыбоўская, начальнік аддзела прапаганды і агітацыі Палітупраўлення ЧВВА палкоўнік А. Н. Быхаў, сакратар Светлагорскага райкома КПБ П. І. Шапкін.

Для ўдзельнікаў нарады лектар ЦК КПСС В. Д. Смірнов прачытаў лекцыю аб міжнародным становішчы. У рабоце нарады прынялі ўдзел Ц. Я. Кісялёў, У. Ф. Міцкевіч, С. А. Пілатовіч, І. Я. Палкоў, С. О. Прытыцкі, М. Н. Полазаў, Г. М. Жабіцкі.

ДРУЖБЕ ДАЎНЯЙ ВЕРНЫЯ

ВЕЧАР ПРЫСВЕЧЭНЫ ВЫНІКАМ ШЭФСТВА РАБОТНІКАЎ КУЛЬТУРЫ РЭСПУБЛІКІ НАД САВЕЦКІМІ ВОЙНАМІ

Традыцыйны вечар, прысвечаны вынікам шэфства работнікаў культуры Беларусі над савецкімі войнамі, адбыўся 30 верасня ў акруговым Доме афіцэраў. На вядомым быў зачытаным загад міністра абароны ССРСР, у якім выказаўся падзяка работнікам культуры рэспублікі за вялікую шэфскую работу, якую яны праводзяць у часяў Чырванасцяжнай Беларускай ваеннай акругі.

Асабліва вызначыліся пры гэтым калектывы Беларускай дзяржаўнай філармоніі, Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага тэатра оперы і балета, Дзяржаўнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы, Дзяржаўнага камітэта Савета Міністраў БССР па радыёвядзенню і тэлебачанню, Саюза пісьменнікаў БССР, таварыства «Веды» БССР, Акадэміі навук БССР, Белдзяржінфармацыйнай і многіх іншых устаноў культуры, а таксама вялікая колькасць дзячоў культуры, навукі і мастацтва.

Камандуючы войскамі ЧВВА, генерал-палкоўнік І. М. Трацяк і намеснік начальніка Чырванасцяжнай Заходняй паранічнай акругі, генерал-маёр Н. В. Андраеў уручылі ўзнагароджаным Кубак Міністэрства абароны ССРСР пераможцам Чырвонай сцягі Камітэта дзяржаўнай бяспекі пры Саўеце Міністраў ССРСР Ваеннага Савета ЧВВА юбілейныя памятнае медалі «50 гадоў Узброеным Сіл ССРСР», «50 гадоў паранічных войскаў», нагрудныя знакі, памятныя значкі і граматы.

На імя ўдзельнікаў вечара паступіла прыватнае ад войска Савецкай Арміі, якія выконваюць свой інтэрнацыянальны абавязак у Чэхаславакіі. Работнікі культуры частей масавага гарызона. Народная артыстка ССРСР Л. П. Александровская ад імя пруючых сардэчна падзякавала за ўзнагароды і шчылыя словы.

На вечары прысутнічалі намеснік Старшыні Савета Міністраў БССР Р. Я. Кісялёў, загадчык аддзела культуры ЦК КПБ С. В. Маршэлеў, міністр культуры БССР М. А. Міноўвіч.

6 КАСТРЫЧНІКА — ДЗЕНЬ НАСТАЎНІКА

Другі год пасля заканчэння Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта працуе маладая настаўніца Нала Андцыферава ў сярэдняй школе вёскі Жыцэвава Барысаўскага раёна.

Фота А. КАЛЯДЫ.

А ДКРЫЎСЯ тэатральны сезон у Рускай драматычнай тэатры імя Горькага. А на другі дзень ужо адбылася прэм'ера. Ішла п'еса В. Пановой «Яшча не вечар» у пастановцы новага галоўнага рэжысёра тэатра Мера Уладзіміравіча Сулімава.

Адкрыццё сезона заўсёды падзее. І для тэатра і для гледачоў. І было свята. І пыталіся «лішняга білеціка». І ў праходах сталі людзі...

Адкрыццё сезона — гэта заўсёды чаканне новых назваў на афішы, новых іменаў у трупі, новых сустрэч з любімымі акцёрамі.

Адкрыццё сезона — гэта планы і перспектывы.

— Планы? — Мар Уладзіміравіч Сулімаў эдумуеся. — У першую чаргу вас відаць, цікавіць афіша, як яна будзе выглядаць у новым сезоне!

Сёння наш самы вялікі клопат — дастойна сустрэць 50-годдзе рэспублікі. І хоць часу засталася мала, мы не губляем надзеі, што нам удалася паставіць спектакль, сцэнарый якога пісаў для нас Давід Мядзведзкіна. У аснове яго дакументальнай апавесці Івана Новікава і той архыву матэрыял, які яму удалося адшукаць у працэсе работы над ім. Хочацца сказаць раз заўважым, да невячарнага тэатра — Беларусі партызанскага. А можа здавацца, што юбілейнай стане філасофская трагедыя Барыса Голера «Матросы без моран, альбо п'еса па матых апавесці Паўла Ніліна «Жорсткасць».

Улюблены выпады гэта будзе расказ аб мужнасці, стойкасці і сіле духу нашых людзей.

Мінулы сезон, ды і пазамінулы, бадай, таксама былі не самымі ўдалымі для тэатра. Вельмі ўжо рэдка з'явіліся на сцэне цікавыя, значныя творы. Шмат было выкладаў п'ес, якія незразумела па якіх меркаваннях з'явіліся ў афішы. І, натуральна, што спектаклі па гэтых п'есах былі шэрыя, прахадныя і ніяк не вызначалі аблічча тэатра — таго тэатра, які праславіўся «Аптымістычнай трагедыяй», «Каралём Лірам», «Варварамі», «Барабаншчыцай», «Галоўнай стаўкай».

— Мы вельмі сур'ёзна думаем над будучай афішай, — прагавірае Мар Уладзіміравіч. — Хочацца працаваць над п'есамі, якія напісаны на высокім мастацкім узроўні, са шматграннымі яркімі характарамі, сур'ёзнай праблематыкай. А такой я лічу і гераічны падвигі, і вялікае каханне. Таму з п'ес, якія з'явіліся ў апошні час, нашу ўвагу прыцягнулі толькі п'есны назвы. У партфелі тэатра — «Салаўіна ноч» Ляўрэнта Ленінскага і В. Якоўва, «Трошкі аб жанчыне» Э. Радзінскага, «Спыніцца, азірнуцца» Л. Жукавіцкага. Гэта і п'есы В. Розава «На багавой дарожцы», Л. Зорныя «Карацянкі». Прыцягнула нашу ўвагу яшчэ адна п'еса маладога ленинградскага драматурга Барыса Голера «Мадэль 18—68», своеасабліва

З ПАЧУЦЦЁМ ВЫСОКАЙ АДКАЗНАСЦІ

З нашым карэспандэнтам гутарыць галоўны рэжысёр Рускага драматычнага тэатра БССР імя М. Горькага М. СУЛІМАЎ

сацыялагічная анкета. Герой п'есы — юнакі і дзяўчаты 1918, 1926, 1937, 1941, 1953, 1958 гадоў адказваюць на пытанні: «Што вы любіце?», «Што вы ненавідзіце?», «За што змагаецеся?».

З сучаснай заходняй драматыкі мы пазнаемліся з п'есамі А. Мілера «Цана», Эдуарда дэ Філіпа «Контракт», прываблівае нас «Шкільны звар'янец» Т. Уільямса, гэтага вельмі цікавага і своеасаблівага драматурга. У тэатры даўно выношавае думка аб пастаноўцы «Жаваранка Аня». Можна ў гэтым сезоне ўдэцца акцывіца п'естановак.

Цяпер аб класіцы. Думаем звар'яцца да Дарэўскага і Турганева, а з застэбнага класіцы нас цікавіць Брэхт і Шоу. Не малая надзея ўскладаем на беларускіх драматургаў, Пакуль што ў партфелі толькі адна п'еса — «Кругі рэж» А. Маўзова, але чакаем паўнення. Само сабой зразумела, што названыя п'есы — гэта толькі пошукі рэпертуару.

Адна з прычын цяжкасцей мінулых сезонаў — адсутнасць рэжысёра. Цэлы год не было галоўнага рэжысёра, не хапала чаровых. На спектаклі запрашалі рэжысёраў з іншых тэатраў. Гэты рэжысёр, які прызваў на афішу спектакль, менш за ўсё кіраваў ім, больш накіраваны тэатра, аб разумным і перспектывым выкарыстанні акцёрскіх магчымасцей і ўжо зусім не хвалявала іх будучае тэатра. Невыпадкова спектаклі казаліся настолькі рознымі, што адзіліся, як яны маглі з'явіцца на сцэне аднаго тэатра.

— Зраз рады рэжысёраў у нашым тэатры панопніліся. Акцыя А. Даброўца, у нас будзе працаваць рэжысёр Ф. Шэйн, з якім мы знаём, ужо знаёмым са спектаклі «Фізікі-лірыкі». Работа з ім абяцае нам добрыя вынікі. Усе разам пастаўраем перадавыя акцёрскія разнамоўе, якое пакуль што вельмі перажджана дабівацца зладзіць на акцёрскага ансамбля. Трэба сказаць, што ў тэатры ёсць цікавыя, зольныя, самбытныя акцёры, аднак нельга ўмаўчаць і аб тым, што сярэдні ўзрост акцёраў — 45 гадоў. Пытанне аб-

маладзіння тэатра стаіць сёння вельмі востра. Неабходна папоўніць труп маладзю. Гэтага мы і будзем дабівацца.

Адна з важнейшых праблем, што стаіць перад намі, — гэта з'яўленне тэатру сваяго гледача. Выступаючы на ўрачыстым п'есадзіньні паміж Яўгена Вахангава, Меерхольда гаварыў, што тэатр будучыня не толькі тым, што працуе на сцэне, някэй нават талентавіта, тэатр ствараецца шчы і волі глядзельнай залы. Тэатр — гэта дзве палавіны і калі добра ў адной палавіне, гэта яшчэ не значыць, што добра ў цэлым тэатры. Тэатр пачынае існаваць з таго моманту, калі глядзельная зала адгукнецца на тое, што робіцца па той бок рампы. І вось імяна таму, што па той бок рампы часцей за ўсё адбываюцца падзеі малацікавія, падазі, якія не выклікалі роздуму, не бударажылі, не хвалялі, тэатр разгубіў свая гледачоў. І гутарка ідзе зусім не аб тым, поўная ці паўпустая зала. Поўная зала яшчэ не прыкмета, што справы ідуць добра, гэтака сама як і пустая не гаворыць, што ў тэатры ўсё дрэнна.

Пытанне «Каму мы гаворым?» міжволі выклікае адказнасць — што і які мы гаворым.

Такія нашы творчыя планы, такія наша праграма. Што ўдэцца зрабіць, пакажа час. Вядома толькі адно: работа наперадзе вялікая. Тут не перажджана дапамога Міністэрства культуры, тут неабходна дзейнічаць сумесна. Не сёння-завтра тэатр павінен стаць цэнтрам прыцягнення сотняў людзей, нашага гледача.

Адкрыццё сезона — гэта заўсёды чаканне новых назваў на афішы (як хацелася б, каб сярэд гэтых назваў з'явілася больш п'ес беларускіх драматургаў), новых імен у трупі (вось бы дзесяць або хоць бы пяць маладых акцёраў з'явіліся ў тэатры), новых сустрэч з любімымі акцёрамі (паўнае ж здарэння калі-небудзь такое, што мы зноў убачым А. Клімава ў ролі гераічнага, а Я. Палосіна — у наспраўдому смешнай камедыі, і ўсімніхца шчасце Р. Яноўскаму і Ю. Сідараву і І. Яну, калі-небудзь глядаць за гэтыя гады).

Сезон адкрыты.

ВІНШУЕМ З УЗНАГАРОДАЙ!

За заслугі ў развіцці савецкага тэатральнага мастацтва і ў сувязі з п'яцідзесяцігоддзем з дня нарадзінага Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР ўзнагародзіў галоўнага мастака Беларускага дзяржаўнага Чырвонага Сцяга акадэмічнага тэатра імя Я. Куляшова Трыгара Янча Армена Баргатавіча Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР.

З ЛЕНІНЫМ У СЭРЦАХ

ТАК РЫХТУЮЦА ДА 100-ГОДДЗЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ ІЛЬІЧА У КАРЭЛІЦКІМ РАЁНЕ. А ЯК У ВАШЫМ?

ПОМНІКІ ПРАВАДЫРУ

Сялега помнік вялікаму Леніну ўстаноўлены ў калгасе «Маяк», «Новае жыццё», «Заря», імя Дзяржынскага, «Ленінскі шлях». У вольны ад работы час калгаснікі добраўпарадкоўваюць тэрыторыю вакол помнікаў, вядуць асеннія пасадкі дрэў і кустоў.

Восем тысяч дрэў высадзілі ў сваім парку кайшоўскія актывісты. Самую прыгожую алею яны назвалі імя Ільіча. Гэта светлае імя ношыць таксама цэнтральная асяля новага парку пры Лундскім сельскім клубе.

Заўсёды з намі
Культура і мастацтва раёна да 100-годдзя нарадзінага У. І. Леніна

ВЕЧЕРЫ ЧЭРНЫЯ КРЫНІЦА ТАЛЕНТАЎ

У гэтыя асеннія халодныя дні Мінск — у святочных чырвоных флагах, транспарантах, вясёлках. Гасцінна і сардэчна сустракаюць мінчане сваіх дарогіх гасцей — пасланцаў Прудзенскага краёва.

Адразу ж пасля прыезду ў Мінск віцябляне прышлі да абелска Перамогі і помніка Ільічу. Факельнае шэсце па праспекце і клятва віцяблян і помніка правадрыў быць вернымі ў справе вялікага Леніна, справе Кастрычніка ўсхвалявала кожнага, хто быў сведкам гэтай урачыстай прысягі.

Урачыстае адкрыццё Дзён Віцебскай вобласці адбылося першага кастрычніка ў канцэртнай зале Беларускай дзяржаўнай філармоніі. За сталом прэзідыума — кіраўнікі партыйных і савецкіх арганізацый рэспублікі і Мінска, дзеячы навукі, літаратуры і мастацтва. Цёпла сустрапаў зала з'яўленне ў прэзідыуме дэлегацыі Віцебскай вобласці.

Урачысты вечар адкрыў сакратар Мінскага гаркома партыі В. Шаранаў. Ад імя працоўных Мінска гасцей віталі слесар аўтамабільнага завода Л. Шарамет, акадэмік АН БССР А. Лыкаў, сакратар Заводскага райкома камсамола В. Калпакоў, сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР І. Шамякін.

Са словам у адказ выступіў сакратар Віцебскага абкома партыі А. Аксёнаў.

Пад бурныя апладысменты залы сакратар Віцебскага абкома партыі А. Аксёнаў уручае мінчанам інкруставаны партрэт У. І. Леніна, прывітальныя адрасы і памятныя падарункі.

А гэтым адбыўся вялікі канцэрт. Выступалі спевакі, танцоры, музыканты, чыталінікі — сувецце народных талентаў, якія выраслі на зямлі беларускай за гады Саветскай улады.

2-га кастрычніка дэлегацыя віцяблян сустрапілася з калектывам трактарнага, аўтамабільнага, падышнікавага заводаў. А вечарам у Палацы культуры трактарнага завода адбыўся ўрачысты вечар грамадскага Заводскага раёна сталіцы, прысвечаны Дням Віцебскай вобласці ў Мінску.

Віцябляне яшчэ раз паказалі, як шануюць яны народную творчасць і ўмеюць знаходзіць у ёй сапраўдныя жамчужыны высокага мастацтва. У раёнах вобласці яны запісалі цікавыя, самабытныя песні і танцы і далі ім другі імжыць. Пудоўным па сваёму хараву «Язвінскім хорам» мінчане ўжо аладзравалі. А цяпер гасці знаёмяць ўжыкоў сталіцы з каратодом «Колас», вясёлым «Варануўскай кадрыль», жартуным танцам «Вабылі» і інш.

Паспяхова выступаюць перад мінчанамі народная харавая капэла віцебскіх настаўнікаў, народны хор рускай песні фабрыкі «КІМ», хоры саўгаса імя Раманава Бешановіцкага раёна і капэла імя Кастрычніцкай рэвалюцыі Мірскага раёна, хор Браслаўскага раёна Дома культуры і іншыя калектывы.

З захваленнем сустрапі рабочыя і інжынерна-тэхнічныя работнікі падышнікавага завода хор чытальнікаў Наваполацкага Палаца культуры нафтавікоў. Гэта малады творчы калектыў, але заўважым ён зрабіў шматбагацуючы. Артысты-аматары прачыталі «Валду аб чатырох заложніках» А. Куляшова тая, што ў мносіх гледачоў, якія сядзелі ў зале, запілілі слёзы.

У Віцебску створаны і артысцкія сучасныя танды. Мінчанам спадабаліся кампазіцыя «Край Прудзінскі», хараграфічная пантаміма «Партызанскі край», «Сучасныя танцавальныя рытмы», паставленыя танцавальнымі калектывамі «Колас» і «Малодосы».

Чатыры мастацкія выставы, прысвечаны Віцебшчыне, адкрыліся ў Мінску ў гэтыя дні.

Пройдземся па залах гэтых выставак.

У памяшканні клуба трактарнага завода ў вялікім светлым пакоі, які забіў наведальнікаў высокай сталлю і музейнай чысцінёй, вясць карціны. Ронныя па тэме, па тэхніцы, па майстэрству. Усе яны прасякнуты мастацкім жаданнем пільна ўгледзецца ў рэчаіснасць, данесці да людзей, захаваць для нашчадкаў тое складанае і вялікае, урачыстае і радаснае, з чаго складаецца наша жыццё.

Вось партрэты людзей. Тут і простыя працаўнікі, і тыя, пра каго складаюць легенды. Юнакі, што зрабілі першы крок на вялікім шляху жыцця. І людзі, якім ужо ёсць на той азірнуцца, аб чым паразважаць. Пра іх, людзей слаўнай Віцебшчыны, расказваюць у сваіх работах П. Яч (Трыкаціжнік), «Мінай Шымроў», І. Бароўскі («Партрэт дзяўчынкі», «Школьніца»), Г. Штугаў («Камсамолка Ліда»), М. Бруханав («Даяры»).

Але чалавек, дзе ён ён жыў, на Далёкай Поўначы ці ў Сібірскай тайзе, у сплюскае прыродных мораў-пустынь ці ў сярэдняй радзе, заўсёды нябачнай індэю звязаны са сваім родным краем. З тэмамі, ціхімі рэчучкамі, кашталымі хмыжаннямі над ім, з першым вяснам дажджом, які вясела грыміць недзе высока-высока і падае на зямлю пільнымі кроплямі, быццам зерне ў барану; з полем, з матчынай хатай, з родным гордам, вуліцамі і домамі прамарозы тымі зрокам і з дамамі, знаёмымі дэ цагляны, быццам старая добрая сяброў. Не ад гэтага нікуды не дзенсяш. І можа таму, калі вядоўціца гаварыць пра пейзаж, то з'яўляе, што концы з мастакоў нягледзячы на сваё творчае «амплуа», аддае даніну невычарпальнай крыніцы прыгажосці — роднай прыродзе.

Аб прыгажосці Віцебшчыны ўзнісла і з захваленнем расказаў мастакі М. Бруханав («Возера Вышна»), Ж. Савіцкі («Пейзаж»), Я. Красоўскі («Віцебскі пейзаж»), Ф. Гумен («Мікрараён»), В. Лук'янаў («Вярба твіце»), Г. Клікушын («Восень. Адлятаюць буслы»), Г. Штугаў («Стары Віцебск», «Вялікая вада»).

Не абмяноўце віцебскія мастакі і тэм шырокага гісторыка-рэвалюцыйнага плана. Вось вельмі напружанае, рытмічнае палатно М. Бруханова «1918 год». На ім Ленін за сталом, два агаркі, быццам сімвалы цяжкага для краіны года. Але галоўнае — погляд Ільіча, страшны, упэўнены, настойлівы і патрабавальны. Карціна напісана размаістым, смела. Каларыт не суровы, чырвоначорны, быццам ноч, абпапаная нажарам.

Некаму прышла ў галаву вельмі добрая думка — не адзяліць адна ад другой выставы мастакоў-прафесіяналаў Віцебшчыны і тых, «каго мы заём народнымі ўмельцамі». Араколь з гэтымі сваявільнымі фарбамі, арабавым узорам, б'рээ пачатак кожнае мастацтва. Тут, у народным з дэцінства засвоеным адчуванням прыгожнага, яго вытокі.

Які пудоўны напороморт, якое бунства фарбам ствараюць простыя саянскія поспілі, сатанія калгаснікамі І. Зароўскай, Д. Лепаўскай, Я. Храбрай, У. Сіманенка, М. Марчанка, Ф. Яччанка і іншымі.

У дзіцячым пакоі Кайшоўскага сельскага Дома культуры адкрыты Ленінскі куток. Тут партрэт правадыра, яго дзіцячы і юнацкія фатаграфіі, два тэматычныя сцэны: «Самы чалавечы чалавек» і «Няшчы аддзельнае народу»; фотавальбом «Ленін і дзяцім жыццёвыя за ўсё жыццё».

Загядчыца бібліятэкі Аляксандра Сячка, дырэктар Дома культуры іван Врук і настаўнікі масшовай школы ў гэтым утулым кутку вядуць з дзецімі гутаркі пра

ДЗЕНЬ ЗА ДНЁМ

30 верасня

Добры дзень, Мінск!.. Па гэтых тварах відно, як сустрапі мінчане пасланцаў Віцебшчыны...

1 кастрычніка

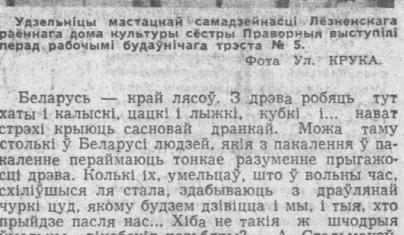

2 кастрычніка

3 кастрычніка

Вось які прыгожы сувенір пакінулі віцябляне на ўспаміні аб сваім гасціннай калектыву Мінскага падышнікавага завода.

Удзельніцы мастацкай самадзейнасці. Ленинскага раёна Дома культуры і сестры Праворыня выступілі перад рабочымі будаўнічага тэатра № 5.

Фота Ул. КРУКА.

Беларусь — край лясоў. З дрэва робяць тут хаты і калыскі, цаблі і лыжы, кубкі і... нават стрэжы крыжыць саснавай драўнян. Можна таму столькі ў Беларусі людзей, якія з паленцаў і палеліне пераімаюць тонкае разуменне прыгажосці дрэва. Колькі іх, умельцаў, што ў вольны час, схіліўшыся ля стала, забываюць з драўлянай чуркі цуд, якому будзем дзіўніцца і мы, і тыя, хто прывізе пасля нас... Хіба не такія ж шчодрыя ўмельцы — віцебскія рэзбяр'я? А. Стальмакоў, Г. Асіпкова, А. Міхенка, В. Ганчарук, А. Смарыга ўзраілі нас сваім майстэрствам.

Фатаграф, бадай, зольныя здзівіць сваім майстэрствам не менш, чым мастак. Калі ён сапраўды ўраўнаважаны тым чудоўным імгненнем, якое заўважыў і адлюстраванаў, дык ён, фатаграф, — таксама мастак. І калі падыходзіць да выставы фатаграфіі, якая адкрылася ў Беларускай дзяржаўнай філармоніі, з гэтай меркай, дык яна несумненна заслугоўвае назвы «мастацкай». Сярод работ, якія адпавядаюць высокім крытэрыям сапраўднай мастацкай, фатаграфіі В. Скрыпачоўа — «Новая вяска», «Вясняны рытмы», «Заснежаны бераг», Л. Клімава — «Мангажнік», партрэт Героя Савецкага Саюза Мінай Шымроўа, М. Шмерлінга — «Лес», «Рыбакі», Г. Усламава — «Каваль», «Стэпавы карабель», В. Іагеріна — «Я ад мамы пайшоў», «Раціца ў лесе», «Я з Нафтабуда».

А калі вы захацеце ведаць, як бегзе слон, які лясы на Венеры, альбо што за людзі марсіянцы, дык наведзіце выставку дзіцячага малюнка Віцебскай вобласці, якая адкрылася ў кінатэатры «Камсамолец». Удзельнікі Ігар Курчыцы, Коля Образцаў, Саша Арлоў, Наталія Гаўрылава і іншыя вельмі добра ўсё гэта сабе ўяўляюць. Фантазія і непасрэднас

ГАЛАСУЮ «ЗА»!

Калі я даведалася, што опера Яўгенія Карлавіча Цікоцкага вылучана на Дзяржаўную прэмію БССР...

Цяжкая гарыць агеньчык... Сядзім, маўчым, прыслухоўваемся, хоць добра ведаем, што агаласіць зямлітак судны не праікаюць, гукі самалётаў не даходзяць.

Тут, у падавалі, у адным з куткоў прымаіцца Яўгеній Карлавіч. На каленях стос нотнай паперы. Ён працягвае работу над операй...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

У 1944 годзе ў вызваленні Мінску, які яшчэ не паспеў астыць ад пакараў і бабў, у Даме афіцэраў — адзіным памяшканні, у якім было электырычнае святло...

БАГАЦЦЕ ПАЧУЦЬЮ І ДУМАК

«Сена на асфальце» — другі зборнік апавяданняў Міхаіла Стральцова. Кніжка сведчыць аб тым, што ў нашу літаратуру прыйшла талентавітая прызка са сваім бачаннем свету, сваёй манерай пісьма.

Адным з лепшых апавяданняў зборніка мне ўваляецца «Сена на асфальце». Скупымі, але яркімі штырхамі старае аўтар некалькіх яркіх каларытных вобразаў нашых сучаснікаў.

Вось дзядзька Ігнат. Сорак з хвосцікам гадоў працяў ён ў вёсцы, а пасля абставіны склалася так, што давялося дзядзьку пераехаць у горад.

Дзядзька Ігнат радуецца, што

хрыць ля газонаў, можна ўспоміць чуюдоўную пару сенакоса, адзёці душы. «Эх, і каганам мнэ з табою!» — таварыш ён Віктар, і дзядзька «спасягнёў увесь, па-заліваўку кінуў, задураў, нагнуўся, падняў казу, зашчаміў, кастыліна пад пахав, узвёў руку за палатно казы і паласую па ім мянцашкай».

Глыбока пранікае аўтар у псіхалагічны стан герояў, які імяцца неікнім чынам пераадолець душэўны крызіс. У канцы апавядання акрэсліваюцца пэўныя зрухі ў характары героя, але яму яшчэ шмат у чым трэба перайнавацца, каб знайсці душэўную раўнавагу, сапраўдную цэльнасць і месца ў жыцці.

Правдзіва і ярка паказвае М. Стральцоў побыт пасляваеннай вёскі, перажыванні герояў. Нельга без хвалявання чытаць радкі пра тое, як «бабуля — высахала, з учарнеў ад работы і старасці тварам — аднабола матусяці малого ўнучка за тое, што паабічынаў, не дакачуўшыся вясчэр, акраічык ацеляўся, спечанага з бульбы і вчэрняны шэрбек хлеба», а потым пашкадавала, што нідзе не знаходзіць сабе месца. Тонка і дэкладна паказаны псіхалагічны стан нявесткі, халодныя сэрцы.

Глыбокім зместам вылучаюцца такія апавяданні зборніка, як «Добрае неба», «На вакзале чакае аўтобус», «Там, дзе зашпак, спайкой». Рукі сапраўднага майстра прозы напісаны лірычны дэзін «Дзень у шэсцьдзесят сутак».

Кожны, хто прачытае кнігу М. Стральцова «Сена на асфальце», духоўна ўзбагаціцца, адлуче сапраўдную радасць ад сустрэчы з яго героямі — нашымі сучаснікамі.

Ул. СКАПА, журналіст.

т. Талачын.

МЕЛОДЫЯ МУЖНАЯ, ГАРМАНІЧНАЯ

Леў Гумілеўскі паспяхова працуе як у станковай, так і ў манументальнай скульптуры. Яго работы «Салігорск», «Скіфы, партрты Фрунзе і Маскінава» ў саўвартстве з А. Анкіевічам, кампазіцыі «Медзі і сін», «Наваселье» і іншыя знаёмы глядачам на рэспубліканскіх і ўсесаюзных выстаўках.

Але, бадай, самы ўдалы станковы твор скульптара — выканана ў мінулым годзе кампазіцыя «Партызаны».

Гэтай кампазіцыі папярэднічалі пошукі свайго голасу ў рабоце над групай «Медзі і сін» і над помнікам беларускім партызанам у складзе Варытэў на Бабруйшчыне.

Раннія вобразы мастака былі статуарныя, пазбаўленыя таго ўнутранага дынамізму, які так актыўна праступае ў «Партызане» праз знешняе стрыманую паставу герояў.

Не апошняе значэнне ў вырашэнні задумі мела тое, што ў юнацкія гады спазнаў і адчуў сам Л. Гумілеўскі, знаходзячыся разам з маці ў партызанскай зоне пад Багюлем.

Супраціўленне фашызму. Найважнейшая адзначэнне за лас Айчыны. Пакуты і гераізм. Боль страты. Рукіём у гонар тых, што загінулі ў змаганні. Вобразы драматычныя, чалавечныя, глыбока абгрунтаваны. Кожная фігура, кожны твар — манументальны абгрунтаваны вобраз савецкага чалавека.

Форма трыптыха, даволі рэдкая ў мастацтва скульптуры, дала магчымасць аўтару пэўнай рэспірацыі, глыбей паказаць псіхалогію народа праз найбольш востра-драматычныя сітуацыі вайны.

У аснове кампазіцыі — няправільная піраміда. Аднолькава ўважана. Нагледзіцца не адсутнасць знешняй дынамікі, — ніякай застыгласці, усё поўна экспрэсіі.

Вось левая частка трыптыха — «Партызаны». Стаяць, уклёнычыя, партызаны... Гэта прысяга Радзіме, клятва адмошчыць за спалення га-

рады і вёскі, за гібель і пакуты родных і блізкіх. У строіх тварах партызан — старага і малаго — глыбока і мудрае заклочанасць.

Вялікая стаячая сіла, напружана фігура дзятку ў правай частцы трыптыха — Нескароўскі, Стрыжак, воля, гаюнасць змагання за каліца аднаўляюцца ў дзятку. І, нягледзячы на некаторыя перанаружанне пластычных форм, ніякага пераўвечнавання эмоцыі. Наломана, моцная, гнеўная дзяткуны заклікае да помсты. Нічога не даруючы ворагам, яна абнавачвае...

Цэнтральная частка трыптыха — «Хлеб».

Бязмежная вера ў жыццё, няломнасць характары раскрываюцца ў вобразе партызана з сярпом і сінопам шпаніцы. Гэта вобраз народнага мсціўца, воіна і сялянина, себіта і абіраўніка, гаспадарэ зямлі, упэўненага і рашучага ў абароне Радзімы. Знешняе праяўленне паучыцца — стрыманым і спакойнае. У той жа час фігура поўная энергіі і несакуршальнай сілы.

Скульптар адмаўляецца ад другарадных бытавых дэталей, але затое як «гучаць» серп і сіноп шпаніцы Чалавек зямлі стаў па абавязку сумленна салдатам!

Так, ствараючы апавяданне пра савецкага чалавека-змагара, Л. Гумілеўскі скарэжавае ідэалы гуманізму і грамадзянскасці.

Жывая, святлацёкая апрацоўка паверхні, ледзь асіметрычная кампазіцыя шмат у чым прадвызначылі выразнасць усёго вобразнага ладу трыптыха. Лепка цэльна і завершана. Кампазіцыя вырашана сваёй і ланкічна. А гаюляе — прыцягвае імкненне скульптара шырока і сімвалічна трактаваць вобразы, уласцівы асаблівасці нацыянальнага характары. Мастак беражліва ўважодзіць у ўнутраны свет сваёй творчай, эмацыянальна выказвае свае думкі пра чалавека і месца яго ў жыцці і барацьбе.

Усе фігуры ўзяты кампактнай масай. Тонка размеркаваны светлыя і паверхні. Работа з розным пунктам агляду гучыць па рознаму, як бы пераходзіць ад адной гарманічнай мелодыі. Пластычная мова вельмі праявіла ў той жа час ёмка. За гэтай прастаётай — вялікая праца мастака. Мастак мае цярпець у аснове твараў докладна архітэктоніку, шуканне прасторавыя выразнасці, улічваючы ўнутраныя рытмы фігур і д. т. п.

Л. Гумілеўскі шмат працуе, шмат шукае. У лепшай рабоце «Партызаны» яму ўдалося вырашыць пастаўленаму перад сабой складаную задачу: Зроблены крок наперад.

Барыс КРЭПАК.

НА ЖЫЦЦЕВЫХ ДАРОГАХ

Апавяданні І. Цыганова траба чытаць негэроічна, ўдзіла. Лепшыя творы з кнігі «Самы шчаслівы чалавек» напісаны значным жыццёвым зместам, уражваюць драматызмам, складанасцю жыццёвага лёсу герояў. Апавяданні імкненне разабрацца ў паводзінах і ўчынках людзей, янім даводзіцца адолець нялёгкія жыццёвыя выправаўненні.

Вось апавяданне «Дзічка». Яно — пра «апошніга аднаасобніка» Андрэя Хрупака. Быў чалавек чырвонаармейцам, ваяваў у дывізіі салавата Шаорца, але зямля, якую атрымаў ад Савецкай ўлады, абудзіла ўласніцкія інстынкты, асудзіла цалы свет. Не хацеў Андрэй іці ў калгас, палічыў, што лепей быць аднаму, самому па сабе. Калгас у вёсцы быў слабы, немагжны. І падчас непагоды Андрэй жыў ледзь, чым калгаснікі. Дык што ж — выйраў ён, застаўшыся аднаасобнікам? Не! Адасобіўшыся ад калектыву, ён абраў сваё жыццё, змагарыў, здзіўля. Смерць яго неадарэчна: «Хрупак ні дзе і па дарозе заснуў, не па тушыўшы самакруткі. І вась спачатку на калгасе загаралася салом, пасля ўспыхнула вопратка, прасмоленая і прашкіпанараная ватуба. Мушца, чалавек так і не прачынуўся як мае быць, скануў у ў сваёй памяці, нават не працягнуўшыся».

Як жыў чалавек, так і памёр. «Помню, стаіць там на хутаршчыне ябылія. Зліццела. Здавалася б, ненатуральна, свой-

ства ябылія не можа перарадзіцца. Людзі памінулі адну — дзічка стала...» Гэта дзічка адзіна з пераўвечна разумеў шчасце і разніўся з ім.

Герой апавядання «Паньву» Іван Галкоўскі на пекучае жывёвай дарозе зведзе, як і Хрупака, шмат нягод, але не зламаўся, знашоў сябе ў калектыве, стаў ударнікам камуністычнай працы. Чалавек падначаліў лёс сваёй волі. Жыць, працаваць у дружным людскім гурце, мець павагу ад людзей, адчуваць сваю годнасць — такі яго шлях да шчасця.

Апавяданне «Самы шчаслівы чалавек» дало назву ўсёй кнізе. Герой апавядання Аляксей Балаш — пагранічнік, якому, судзіма загінуць ад варажэй кулі ў першы ж дзень вайны. Аляксей ахваруе жыццём у імя свабоды Радзімы.

І ў апавяданні «Народны камісар» вырашаецца тэма чалавечага шчасця. Былы нарком Аляксей Васільевіч даўно не адпесі. Але і цяпер увесі ён аддасца клопатам пра іншых людзей і застацца народным камісарам ужо не па абавязку службы, а па душэўнай патрэбе.

Вельмі ўсхвалявала мяне апавяданне «За сто кіламетраў на абад...» Гэта апавяданне аб пасляваенным дзятку, аб жыццёвых уроках, якія да часна атрымлівалі партызаны і галодныя дзяткі ў першы пасляваенныя гады — уроках справядлівасці, даброты, дарослай адказнасці за родных і блізкіх.

«Нам было ў той час па дзесяць гадоў — адным трохі болей, другім трохі меней. І мы былі дзяткі вайны. Але тады мы амаль усё ведалі, і мне часам здаецца, што ведалі куды нам іці, чым нават цяпер, калі нам па трыццаць ужо», — так пачынаецца гэтае апавяданне. У апавяданні расказваецца, як падлетак-свірата Каратэп вядзе сваё сямейку ў дзіцячы дом, дзе іх накармаць. П'сьменнік расказвае пра дарожныя перыпетыі і дзіцячыя хітрыкі (граба, каб дзяткумаўскае нацхата паверхні, што гэтыя дзяткі — свірата — ў шэсць дзяткі — адчуваецца ў творы і шкаванняне аб тым, што дзяткумаўска было так абкарна, абкардзена вайной, горам, голадам. У гэтым апавяданні, вядзе, шмат аўтабіяграфічнага, і яно ці не найбольш лірычнае ў кнізе.

Мне палюбілася кніга «Самы шчаслівы чалавек». Яе аўтар уважліва да людскага жыцця, чулы да чалавечых клопатаў і трывог. Тое, што ён убачыў і зразумеў на жыццёвых дарогах, пра што ён з хваляваннем расказвае, выклікае хваляванне ў адка.

У. САЦЛІЧ, студэнт філфака БДУ імя У. І. Леніна.

З УВАГАЙ ДА ЧАЛАВЕКА

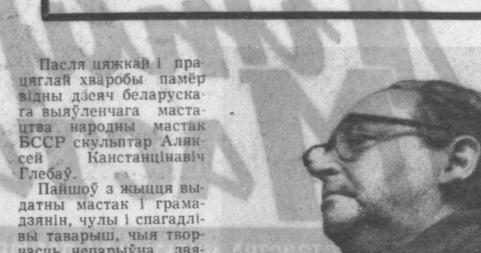
З цікавасцю прачытаў кнігу нарысу С. Кухарава «Ад нашага карспандэнты», з цікавасцю таму, што кожны нарыс — хваляючы расказ пра нашага сучасніка. Аўтар умеа знайсці ў кожным сваім героі тую адметную і, здаецца, голкі-яму ўласную рысу ў характары і паводзінах.

Доўгі час з нашым Лагойскім раёне працаваў брыгадзірам Аляксей Кадманцаў. Некалькі сваёй раённага газеты прывяшлі яму нарыс. Праўда, атрымаўся ён павярхоўным. Не знайшлі мы добрых дэталей, не дзелілі як след паказаць псіхалогію героя. Пра гэтага чалавек напісаў неўзабаве Сцяпан Кухараў (нарыс «Алешка-брыгадзір»). Мы чыталі і дзівіліся, якім жыццёва верным, праўдзівым атрымаўся вобраз Аляксея.

Добра запамінуўся мне і другі нарыс «Вяртанне». У ім ідзе таварыш пра чалавека, які дзеля агоньнай справы не палічыўся са сваёй старасцю, эню ўзяўся кіраваць гаспадаркай.

Чытач з цікавасцю пройдзе разам з аўтарам сцэжкімі сярба і саратніка У. І. Леніна П. Лепаўскага, пазнаёміцца з яго школай камунаў, шмат новага даведзе і пра Ляўкі, дзе ў свой час адпачываў і працаваў Янка Купала.

Б. САСНОУСКИ, рэдактар Лагойскай газеты «Ленінскі сцяг».

Пасля цяжкай і працяглай хваробы памёр адны дзесяч беларускага выяўленчага мастацтва народны мастак БССР скульптар Аляксей Канстанцінавіч Глебаў.

Пайшоў з жыцця выдатны мастак і грамадзянін, чулы і спагадлівы таварыш, чья творчасць непарўйна звязана са станаўленнем і развіццём беларускага выяўленчага мастацтва.

А. К. Глебаў нарадзіўся 24 сакавіка 1908 года ў вёсцы Зяляркавай былой Смаленскай губері. Вучыўся ў Віцебскім мастацкім тэхнікуме. З 1930 года пачаў самастойны творчы шлях. У даваенны час ім быў створан цалы шэраг унікальных скульптурных твораў вялікага грамадзянскага гучання.

У перыяд Вялікай Айчыннай вайны пасля цяжкага ранення на фронце і лячэння ў шпіталі А. К. Глебаў вяртаецца да любімай працы. Ён стварае мадаль помніка генералу Л. Даватару, эскіз коннай статуі князя Васіля Мінскага і Уладзіміра Палацкага, скульптурную групу «М. Горкі і Я. Купала», статую Ф. Скарыны. Сярод мемуральных твораў — помнік С. Лебедзеву для Маскоўскага ўніверсітэта, рэльеф «Партызаны Беларусі» для абеліска на плошчы Перамогі ў г. Мінску. У апошнія гады ім створаны скульптуры «Юнацтва» і «Плывічы». Выканан прэкт помніка Скарыне для г. Палацка і помніка Даватару для г. Віцебска.

Смерць застала яго за вялікай работай над помнікам Янку Купалу для г. Мінска.

А. К. Глебаў удзельнічаў многіх рэспубліканскіх, усесаюзных і міжнародных выставак. Для яго творчасці характэрны аптызм, жыццёвапраўдлівасць, глыбокае пранікненне ў вобраз.

Акрамя творчай работы А. К. Глебаў на працягу гадоў займаўся педагогічнай дзейнасцю, выхаваў цэлую плеяду маладых беларускіх скульптараў.

За заслугі ў галіне развіцця беларускага выяўленчага мастацтва А. К. Глебаў было прысвоена ганаровае званне — народны мастак БССР. Ён быў узнагароджан ордэнам Леніна, двума ордэнамі Працоўнага Чырвонага Сцяга і медалямі.

Памяць аб гэтым выдатным чалавекі і мастаку надоўга захавецца ў сэрцах нашага народа.

МАШЭРА П. М., ПРЫТЧЫКІ С. О., КІСЯЛЕЦ Ц. Я., ПІЛАТОВІЧ С. А., ПАЛЯКОУ І. Я., СМІГНОУ А. А., КЛІМАУ І. Ф., КІСЯЛЕЦ Р. Я., КАМЕНСКІ У. Г., ШАРАПАУ В. І., АЗГУР З. І., АЛЕКСАНДРОУСКАЯ Л. П., АЛАДАУ В. М., БЕМБЕЛЬ А. С., ГРАМБІКА В. А., ЗАЙЦАУ Е. А., КАВАЛЕУ М. В., КАЗЛОУСКІ А. С., КАРОЛЬ У. А., МАРЦЭЛЕУ С. В., МАРЫК С. П., МІНКОВІЧ М. А., НІКАЛАЕУ Е. Д., СЕЛІХАНУ С. І., СУРКОУ Я. І. (МАКСІМ ТАНК), ЦВІРКО В. К., ЧАМАДУРАУ С. Г.

АД КАМІСІІ ПА ПАХАВАННУ НАРОДНАГА МАСТАКА БССР А. К. ГЛЕБАВА

Труна з цэлым нябожчыкам ўстаноўлена ў будынку Дзяржаўнага мастацкага музея БССР (вул. Леніна, 20). Доступ для развіцця здырты з 11 гадзінаў раніца да 15 гадзінаў катрычкіна. Пахаванне адбудзецца ў 16 гадзінаў на гарадскіх могілках па Маскоўскай шашы.

Міністэрства культуры БССР глыбока смуткуе з прычыны смерці народнага мастака рэспубліканскі Аляксей Канстанцінавіч Глебаў і выказвае спачуванне родным і блізкім нябожчыка.

Саюз мастакоў БССР смуткуе аб заўчаснай смерці народнага мастака БССР скульптара Глебава Аляксея Канстанцінавіча і выказвае спачуванне сям'і нябожчыка.

Саюз пісьменнікаў смуткуе з прычыны смерці народнага мастака БССР А. К. Глебава і выказвае спачуванне яго сям'і, родным і блізкім.

Беларуская тэатральная аб'яднанне глыбока смуткуе з выпадку смерці народнага мастака БССР Глебава Аляксея Канстанцінавіча і выказвае спачуванне родным і блізкім нябожчыка.

Калектыву Беларускага дзяржаўнага тэатральна-мастацкага інстытута глыбока смуткуе з прычыны заўчаснай смерці выдатнага інстытута народнага мастака БССР Глебава Аляксея Канстанцінавіча і выказвае спачуванне сям'і і блізкім нябожчыка.

Дзмітрый Іванавіч ЗУБРЫЧ

ваў. У юнацтве працаваў токарам на адным з харкаўскіх заводаў. У гады Вялікай Айчыннай вайны ўдзельнічаў у баіх за Радзіму і быў цяжка паранены.

У 1952 годзе Д. І. Зубрыч закончыў Харкаўскае кансерваторыю, пасля чаго працаваў салістам-спеваком Харкаўскай абласной філармоніі. З 1954 года і да апошніх дзён ён быў салістам Беларускай дзяржаўнай філармоніі.

Д. І. Зубрыч неаднаразова выступаў з самастойнымі канцэртамі, а таксама з Дзяржаўным сімфанічным і Дзяржаўным народным аркестрам БССР.

Д. І. Зубрыч быў актыўным прапагандыстам Беларускай музыкі, першым выканаўцам цэлага раду новых твораў беларускіх кампазітараў. Многа часу ўдзяляў ён грамадскай рабоце.

За заслугі ў развіцці беларускага музычнага мастацтва Д. І. Зубрычу ў 1967 годзе было прысвоена ганаровае званне заслужанага артыста БССР.

Памяць аб Дзмітрыі Іванавічу Зубрычу надоўга захавецца ў сэрцах тых, хто ведаў яго як чалавека і артыста.

Група таварышаў.

Міністэрства культуры БССР з глыбокім жалем паведамляе аб заўчаснай смерці заслужанага артыста БССР Зубрыча Дзмітрыя Іванавіча і выказвае спачуванне сям'і і блізкім нябожчыка.

Дырэкцыя, партыйная, прафсаюзная арганізацыя, калектыву Беларускай філармоніі глыбока смуткуе з прычыны заўчаснай смерці заслужанага артыста БССР Зубрыча Дзмітрыя Іванавіча і выказвае спачуванне сям'і і блізкім нябожчыка.

Беларускіе тэатральныя таварыства глыбока смуткуе з выпадку смерці саліста Беларускай філармоніі, заслужанага артыста БССР Дзмітрыя Іванавіча Зубрыча і выказвае спачуванне родным і блізкім нябожчыка.

Беларускі рэспубліканскі і Мінскі абласны камітэты прафсаюзаў работнікаў культуры глыбока смуткуе з прычыны заўчаснай смерці заслужанага артыста БССР Зубрыча Дзмітрыя Іванавіча і выказвае спачуванне сям'і і блізкім нябожчыка.

Ул. ЛІСЦІН.

КОНКУРС МАЛАДЫХ МАСАВІКОУ

50-гадоваму юбілею Ленінскага камсамола прысвечана рэспубліканскі конкурс маладых масавікоў. Конкурс праводзіць ЦК ЛКСМБ, Міністэрства культуры і асветы, Рэспубліканскі савет па ўпраўленню курортамі прафсаюзаў і Рэспубліканскі савет па турызму.

Конкурс мае на мэце дапамагчы арганізаваць культурны аддзячкі маладзі і дзяткі, наладзіць цікавыя маладзёжныя свята і вечары, розныя гульні і забавы; выявіць новых здольных масавікоў.

У конкурсе могуць прыняць удзел масавікі і аніматары (ва ўзросце да 30 гадоў уключна), якія працуюць у парках культуры і адпачынку, канцэртных і музычных арганізацыях, клубных устаноках, дамах і палацах піянераў, санаторыях і дамах адпачынку, турыстычных базах, а таксама актывісты, якія працуюць масавікам на грамадскіх пачатках. Праграмы выступленняў масавікоў могуць быць тэматычнымі, комплекснымі, ігравым і ахопліваць не менш дзве віды масава-забавальнай творацыі (гульні, атрацыённы, карагоды, танцы, песні і іншы).

Для арганізацыі конкурсу створаны рэспубліканскі аргкамітэт, старшыню якога зацвердзіла начальнік Упраўлення культуры і асветы Міністэрства культуры БССР Н. Анціпенка, намеснік — дырэктар Рэспубліканскага Дома народнай творчасці Г. Талчынскі.

Конкурс маладых масавікоў праводзіцца ў два туры. На працягу 1968 года адбудзецца творчы спаравачны і выступленні масавікоў, маладзёжныя і дзяткіны вечары адпачынку і забавы. Маладыя актывісты павышэнню кваліфікацыі масавікоў.

Пераможцы абласных конкурсаў маладых масавікоў будуць удзельнічаць у рэспубліканскім спаборніцтве, якое адбудзецца ў Мінску ў чэрвені 1969 года.

Вылучэнне кандыдатаў для удзелу ва Усесаюзным конкурсе маладых масавікоў будзе праводзіцца па выніках рэспубліканскага агляду. Заключны этап усесаюзнага конкурсу адбудзецца ў Маскве з 24 па 31 кастрычніка 1969 г.

ПАЛІТРА СТРЫМАНАЯ, АЛЕ ШЧЫРАЯ

У майстэрні Таццяны Яўгеніўны Рэзінай, дзе яна працуе разам з мужам Анатолемам Дзям'янавічам Шыбнёвым, мноства кніг — на палцах узлоўж сцяпы, на тумбачцы, на стале. Тут можна ўбачыць і раннія работы мастачкі, уцаленыя ад вайны. А побач эскізы новых работ, выкананых алоўкам або ручкай.

Таццяна Яўгеніўна пачала займацца тэатральна-дэкарацыйным мастацтвам у канцы трыптых гадоў. Некаторыя мастацкія ў той час лічылі адчуваць на сабе уплыў «Міра іскусства», імкнуліся спалучаць колерныя плямы калямаў з дэкарацыйнай тэмай чынам, каб на сцяне ўтваралася адзі

ЗАЙЗВРСНАЕ І ЎДЗІЯНЕ ПАСТАЯНСТВА

НА КАНЦЭРЦЕ ДЗІНЫ ДЗЯН

За апошні час урасла шнаваць дэ розных відаў камернай музыкі. Унікала многа новых ансамбляў, струнных квартэтаў, фартэп'янаў трыо, квінтэтаў, камерных аркестраў. З'явіліся таленавітыя інструменталісты. На гэтым фоне, на жаль, даволі рэдка можна сустрэць імя новага таленавітага камернага спевака або спявачкі. Калі ж узяць такі жанр вакальнай камернай музыкі, як старадаўні раманс, дык па ўсім Савецкім Саюзе выканаўцаў можна пералічыць літаральна па пальцах.

Не ўваходзячы ў прычыны гэтага крызісу, хочацца пагаварыцца аб канцэртнай дзейнасці спявачкі, якая з зайдросным пастаянствам у сваім рэпертуары аддае перавагу старадаўнім рамансам.

2 настрычкіна ў зале Беларускай дзяржаўнай філармоніі мінчане пазнаемліліся з мастацтвам лаўрата ўсеазапазнага і міжнароднага конкурсу Дзіны Дзян.

Старадаўні рамансы і песні, многія з якіх сталі сапраўды народнымі, прыцягваюць шырокае аўдыторыю слухачоў. Бытавы рускі раманс склаўся ў першай палове мінулага стагоддзя і меў такія выдатныя класікаў, як Аляксей, Варлаам і Гур'ялёў.

Пазней у гэтым жанры пісалі таленавітыя кампазітары Дзютш, Булахаў, Дзюбок і іншыя. Многія з рамансаў, створаных гэтымі кампазітарамі, вытрымалі выпрабаванне часам, і сёння народ любіць іх за непазданасць і глыбіню пацужыцтва, за цэльнасць і мелодычнасць. Асноўнымі інтанацыйнымі вытокамі для іх з'явіліся руская народная і цыганская табарная песні, для якіх характэр-

ны свабоднае, непазданнае каханне, годная замякненасць і супрацьстаўленне асобы мяшчанскаму побыту.

Выканаўца старадаўняга раманса павінен валодаць тонкім густам, каб не збіцца на звычайную «цяганшчыну» ў яе горшым варыянце. Маючы ў сваім вакальным арсенале толькі надрыўныя грудныя глісанды і два кантрасты фартэ і п'яна, цяжка разлічваць на перадачу меліаматычных упрыгожанняў, глыбіні і характава гэтых рамансаў.

Для выканаўца раманса Дзіны Дзян характэрна перш за ўсё стрыманасць і скупасць знешніх праяў пацужыцтва.

Дзіна Дзян — спявачка, якая валодае прыгожым голасам мясца-сапрана, асабліва ў сярэднім і верхнім рэгістрах. Што ж да вышэйшых ніжняга рэгістра, дык тут хачелася б іншы раз пацужыць больш густы і сакавіты гук.

Дзіна Дзян валодае багатай палітрай вакальных і эмацыянальных фарбаў.

У рэпертуары спявачкі і лірычная спеведзь з старадаўнім вальсе «Слушайце, если хотите», і гумарыстычная жанравая патытка «Не лукавьте» Дзюбока, светлая летуценнасць у «Каліткі» Абухава і глыбокі трагізм у рамансе Алябьева на словы Беранжэ «Нішчый» і старадаўнім рамансе «Пара гнедых».

Што датычыць раманса Булахава «Горы, горы, моя звезда», дык тут, мне здаецца, спявачка не да канца раскрыла лірычную глыбіню гэтага цудоўнага твора. Шырока амплітуда вакальных прыёмаў спявачкі ад бытавога «белага» гуку да густога і самбыраванага, ад простага шпэту да класічнай вакальнай кантылены.

Для Дзіны Дзян уласціва добрае разуменне стылю кожнага раманса і тонкае пацужыцтва меры.

Добра ўладваюць спявачкі рамансы, у якіх асабліва моцна гукаць пацужыцтва і перажыванні. «Я не могу не верыць вам», «Он виноват», «Как хороши те очи», «Уйди, совсем уйди», «Отвечни уж давно хризантемы в саду» і іншыя. Вельмі цікавы ў яго інтэрпрэтацыі вядомы раманс «Очи черные», выкананы спявачкай «на бис». Вядлікі поспех актрысы падзялілі вялянчэліст Леў Плёнін, піяніст Міхаіл Грыгор'еў, тэні і чулы акампаніатар, які ставіць на першы план вакалістку, наўмысна змякчаючы гукаванне інструмента і прыглушаючы яго фарбы, дзе ла паказу максімуму магчымасцей тэмбра голасу спявачкі.

Анатоль ЦЫРКУНОЎ.

ЗДЫМАЮЦЬ Фотаамалячкі

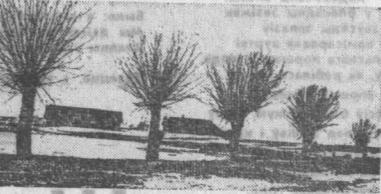

Віктар Ганкаршкішчыць год захоплена фатаграфіяй. Удзельнічаў у фотаконкурсах «Канікоўскай правды», «Здымкі яго экспанавалі і на рэспубліканскай фотавыставе «Беларусь-68».

Прапануем увазе чытачоў некалькі новых работ фотаамаляра.

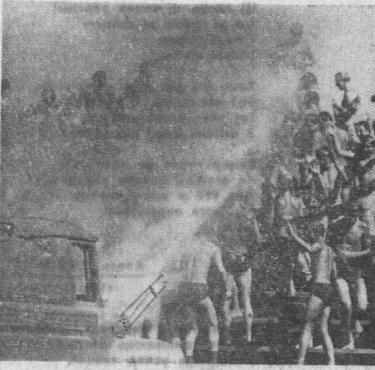

ПАЖЫВІЦЕ З МАЕ...

ЗІМОВАЯ ЭЛЕГІЯ.

СЯБРАВАЦЬ ДЫК СЯБРАВАЦЬ.

УСЕ Ж ТАКІ ДВАЦЦАТЫ ВЕК!

ЧЫМ НЕ ПАРА?

ВАЛЬС «БЯРЭЗКА».

«У ПОШУКАХ АДНАГО ДНЯ»

ФІЛЬМ ЛІТОВСКІХ КІНАДАКУМЕНТАЛІСТАў, ПРЫСВЯЧЭНЫ У. І. ЛЕНІНУ

МАЙСТРЫ ВЫСОКАГА КЛАСА

НА КАНЦЭРТНАЙ ЭСТРАДзе — МІКАЛАЙ КАНДРАЦЮК, РАМАН НОДАЛЬ, ВАЛЕРЫЙ ШАЦКІ, ЮРЫЙ ЯФІМАЎ.

Сустрэча з майстрамі мастацтва заўсёды прыносіць вялікую радасць. Думаецца, што нават каб не афішывалася іх «лаўрэатаў», адны імёны знаёмых і любімых выканаўцаў прыцягвалі б увагу і цікавасць мінскай публікі.

І так — канцэрт сімфанічнай музыкі ў залемам ужо знаёмым і любімым саістаў Беларускай дзяржаўнай філармоніі В. Шацкі, Р. Нодаль і дырыжора Ю. Яфімава. У канцэрт прымаў удзел таксама наш гасць, украінскі спявак Мікалай Кандрацюк, лаўрат конкурсу спевакоў у Вене. Аснову праграмы склаў два беларускія канцэрты — для фартэп'яна Г. Вагнера і для скрыпкі П. Падкавырава.

П. Падкавырава ў выкананні Р. Нодаль. Твор напісаны ў 1955 годзе, але ён так рэдка гучыць у нашых канцэртах, што гэта, бадай, была прэм'ера. Канцэрт цікавы па тэматычнаму матэрыялу, лірыка-рамантычнай мове, але крыху звыклівы па форме, што звычайна ўражае некалькіх слухачоў. Р. Нодаль — крыху павольнага класа, але ў выкананні канцэрта П. Падкавырава, на жаль, не выявіў лепшыя бакі свайго выканаўчага майстэрства.

Канцэрт закончыўся выкананнем урыўкаў з опер. М. Кандрацюк — знаёмы нам барытон з выдатным і прыгожым тэмбрам голасу. Мы пачулі арыі: Ангеліна, князь Ігар і іншыя настолькі «папулярныя» арыі, што іх часам нават цяжка слухаць.

Асабліва хочацца адзначыць акампаніатарскае майстэрства Ю. Яфімава, якое не раз ужо праявілася ў канцэртах. Аркестр заўсёды вельмі дакладна ідзе за саістам і ў той жа час нічога не прападае з аркестравай партытуры. У гэтым канцэрте гэта было асабліва важна, таму што аркестр ва ўсіх нумарах, акрамя сюіты «Караня», быў толькі акампануючым элементом.

Хочацца адзначыць яшчэ той радасны факт, што ў нас у рэспубліцы ёсць два такіх таленавітыя саісты, як Шацкі і Нодаль. Гэта, па-моіму, павіна нахціць нашых кампазітараў на стварэнне вартых такіх выканаўцаў твораў.

К. СЯРГЕЕВ.

ЭЛЕБАЧАННЕ

4 настрычкіна
Першая праграма. 9.30 — тэлебачанне — школе. 4-ы клас, «Старонкі гісторыі Мінска». 10.05 — тэлевізійны навіны (М). 10.15 — для дашкольнаў і малодшых школьнікаў. «Пуды прыроды» (М). 10.30 — «На паліх краіны». Кінарэпартаж (М). 11.00 — тэатр тэлевізійнай навалы. У. Істлейк. «Праўда пра Прышчы» (М). 17.00 — «Навіны». 17.10 — праграма перадач. 17.15 — для школьнікаў. «Яль вытонаў фізікі». Наукова-папулярная перадача. 17.45 — фестываль дакументальных фільмаў, прысвечаны 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Марат Казей». 18.05 — дзіцячы экран. «Адноўці». Тэле-

зійны фільм. 18.15 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Гісторыя фабрык і заводаў». Мінскі вагоннарамонтны завод імя Мяснікова. 18.45 — «Наша пошта». Тэхнічная каруптыцыя. 19.00 — «3-2-1». Штогодні адгд. 19.30 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. Закрываць Дзень Віцебскай вобласці ў Мінску. У перапынку — выступленне камента тара В. М. Лісіцкага «Амерыка раясіска». 22.30 — «Вратэрства, змацаванне крыві». Пра інтэрнацыянальнае падарэдаванне партызанскіх брыгад «Смерць фашызму». 23.00 — першы тэлевізійны хад-шоў «Спартынг» (М). «Фарыява» (Горкі). (У запісе) ІІІ перыяд (М). 23.30 — «Толькі факты». Праграма перадач. «На сон надыходзячы». Музычная праграма.

5 настрычкіна
Першы праграма. 8.25 — праграма перадач. 8.30 — для студэнтаў тэхнікуму. «Лоты машыны». 9.00 — «Гімнастыка для ўсіх» (М). 9.45 — тэлевізійны навіны (М). 10.00 — «3 дні нараджэння» (М). 10.30 — «Суботні рэпартаж». Перадача з Львова. 11.00 — «Веды» (М). 11.45 — «Крыніца». Фальклорны клуб. Перадача з Тбілісі. 12.45 — «Зда-

роў» (М). 13.15 — тэлевізійны тэатр для дзяцей. М. Юршчынаў «Дамашняе сацыянізм» (М). 14.30 — «Дэмакратычны сацыялізм на службе імперыялізму». Выступленне камента тара В. І. Боўшы. 14.50 — «3-2-1». Штогодні адгд. 19.30 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. Закрываць Дзень Віцебскай вобласці ў Мінску. У перапынку — выступленне камента тара В. М. Лісіцкага «Амерыка раясіска». 22.30 — «Вратэрства, змацаванне крыві». Пра інтэрнацыянальнае падарэдаванне партызанскіх брыгад «Смерць фашызму». 23.00 — першы тэлевізійны хад-шоў «Спартынг» (М). «Фарыява» (Горкі). (У запісе) ІІІ перыяд (М). 23.30 — «Толькі факты». Праграма перадач. «На сон надыходзячы». Музычная праграма.

6 настрычкіна
Першая праграма. 8.25 — праграма перадач. 8.30 — для студэнтаў тэхнікуму. «Тэарэтычная механіка». 9.00 — «На зарынку станаўлення» (М). 9.15 — «Звядзіліныя навіны» (М). 9.30 — «Вудзіявіны» (М).

10.00 — тэлевізійны наладар. «Сеня» — Дзень наставінаў (М). 10.30 — «Альбом прыроды» (М). 11.00 — «Шлях у навуку». «Хто з дзесяці мільянаў». Алмпіяды для сельскіх школьнікаў. Другі тур дзіцячых спартоваў. «Аб'юзленістаўні» — Літаратурна-музычная кампазіцыя. 12.25 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Чалавек зямлі маёй». Тэлевізійны навіны пра заслужанага наставінаў БССР В. Г. Іванова. 12.50 — «Фантазія мастацкіх фільмаў», прысвечаны 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Міколка-паравоз». 14.30 — «Музычны вясні» (М). 15.00 — першы тэлевізійны хад-шоў «СІСА» — «Нрылы Саветаў» (М). У перапынку — тэлевізійны навіны (М). 17.15 — аб'явілена беларускай публіцы. Р. Дармола. «Аб'юзленістаўні». 17.40 — напісарт камернага аркестра Беларускай філармоніі. 18.15 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Навуковае планаванне — аснова сацыялістычнага эканаміі». Выступленне наместніка Старшын Савета Міністраў БССР, старшыні Дзяржаўнага БССР П. Л. Кожанава. 18.45 — тэатральны спектакль (М). 21.15 — «Сем дзён». Міжнародная праграма (М). 22.00 — «Першы наставіны». Мастацкі фільм (М).

10.00 — тэлевізійны наладар. «Сеня» — Дзень наставінаў (М). 10.30 — «Альбом прыроды» (М). 11.00 — «Шлях у навуку». «Хто з дзесяці мільянаў». Алмпіяды для сельскіх школьнікаў. Другі тур дзіцячых спартоваў. «Аб'юзленістаўні» — Літаратурна-музычная кампазіцыя. 12.25 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Чалавек зямлі маёй». Тэлевізійны навіны пра заслужанага наставінаў БССР В. Г. Іванова. 12.50 — «Фантазія мастацкіх фільмаў», прысвечаны 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Міколка-паравоз». 14.30 — «Музычны вясні» (М). 15.00 — першы тэлевізійны хад-шоў «СІСА» — «Нрылы Саветаў» (М). У перапынку — тэлевізійны навіны (М). 17.15 — аб'явілена беларускай публіцы. Р. Дармола. «Аб'юзленістаўні». 17.40 — напісарт камернага аркестра Беларускай філармоніі. 18.15 — насустрэчу 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі. «Навуковае планаванне — аснова сацыялістычнага эканаміі». Выступленне наместніка Старшын Савета Міністраў БССР П. Л. Кожанава. 18.45 — тэатральны спектакль (М). 21.15 — «Сем дзён». Міжнародная праграма (М). 22.00 — «Першы наставіны». Мастацкі фільм (М).

Броніс АКСЦІНАС, карэспандэнт АДН.

КУЛЬТУРНАЕ ЖЫЦЦЕ За чубэжам

СЕЗОН БЫЎ ПАСПЯХОВЫ

Закончыўся летні сезон у венгерскім тэатральным і музычным жыцці. Як адзначаюць адначасна дзве буйныя газеты і разнастайны, і моц цалкам задаволены запатрабаваны публікі.

Найбольшым поспехам у гледацкай карыстаў класічнай тэорыі сцэнічнага мастацтва: «Восна і медыя» Дантэ, якая ішла ў Будапешце, пастаноўна «Ады» ў Сегеде, «Чароўная флейта», паказаная ў руінах старажытнага храма «Ізеум» у горадзе Самбатке, а таксама канцэрты з твораў Баха і Бартана.

Як і ў былыя гады, адной з выдатных падзей культурнага жыцця краіны быў тэатральны фестываль у Сегеде, наладжаны на цэнтральнай гарадской плошчы. У дні фестываля манументальныя пастаноўкі венгерскіх нацыянальных опер «Банк Бан», «Кундазі Янаш», оперы «Аіда» і балета «Лебядзінае возера» ў выкананні артыстаў вышэйшага Акадэмічнага тэатра оперы і балета паглядзелі 76 тысяч чалавек.

Вялікую увагу аматараў музыкі

прыцягнуў міжнародны тыдзень песні, які адбыўся ўпершыню ў сацыялістычнай краіне — у венгерскім горадзе Веспрэме. Гэты тыдзень праводзіцца ў рамках руку «Спявае Еўропа». Для ўдзелу ў ім у Веспрэму прыехалі 500 спевакоў-харыстаў з дзесяці еўрапейскіх краін. Сярод іх былі і акадэмічныя жаночы хор з Таліна.

І танцамі ў канцы летняга сезона пазнаёміў венгерскіх гледачоў Дзяржаўны народны ансамбль песні і танца Грузінскай ССР.

На тэатральных афішах на працягу года можна было бачыць імёны многіх вядомых замежных выканаўцаў.

«Мінскавічы» ў тэатральным і музычным жыцці будзе непрадлітым. Ужо ў першай палове вясны за паліваюцца агні рамп у сталічных і правінцыяльных тэатрах. Яны працягнуць калектываў пачынае змовы тэатральны сезон танімі спектаклямі, якія ўжо ў пачатковым сезоне заваявалі папулярнасць у аматараў тэатра.

А. СЯМЕНАЎ, карэспандэнт ТАСС.

Будапешт.

«ЖЫВЫ МУЗЕЙ» У ТУРКУ

Музей, марак і рамнікі. Пазней тут засталіся толькі рамнікі са сваімі майстэрнямі. Менавіта тут і быў адчынены рамніцкі музей ў 1940 годзе.

Зараз у музеі прадстаўлены не толькі звычайныя рамнікі, але і майстэрні па вырабу сырпак, лямі, вяртэч, сідлаў, карт, павічак і грабенчыкаў. У адным з дамоў наладжана тэатральны шытворчасць. Побач майстэрняў жылыя паноі. Ёсць таксама дом марак, дзе сабраны суневіры і даўнія рэчы з усіх канцоў свету. У адным доме ёсць нават паліграфічны студэнт з кітамі і ўборам студэнцкім сярбам. Наогул усё тут здаецца сваім маленькім памерам — і вокны, і дзверы, і мэбля, — усё здаецца для сучаснага наведальніка вельмі маленькім. Тлумачыцца гэта зусім проста — людзі ў той час сапраўды былі ростам меншым, чым іх сучасныя нашчадкі, ды і матэрыялы знавалі. Яны харчаваліся аднастайнай і мізэрнай ежай і умовы жыцця ў іх былі цяжкімі. Увесь гэты музей — даніна павагі продкам, якія заклалі сваёй працай аснову сучаснай Суюні.

Т. МЯКІНЕН, (ТАСС).

КІНАПРАКАТ НА ЗААКІЯНСКАЯ ГРОШЫ

Амерыканскі капітал пашырае сферу свайго прымянення на Брытанскіх астравах. Ён праірае не толькі ў прамысловыя галіны, але і ў сферу культуры і мастацтва, у прыватнасці ў кінематографію. Паводле падлікаў лонданскага друку, у 1965—1966 гадах каля 75 працэнтаў выпушчаных мастацкіх фільмаў Англіі фінансаваліся кампаніямі ЗША, а ў апошнім два гады гэтай лічба перавысіла 90 працэнтаў.

Зараз з'явіліся прыкметы таго, што амерыканскія фірмы не здавальняюцца сваім даўняўраўняньнем становішчам у вытворчасці англійскіх фільмаў і намераны прадурыць захад, каб заваяваць рынак кінапракату. Яны паведваюць «Дзілі тэлеграф», яшчэ адна кампанія ЗША «Команулс юнайтэд»

прыняла рашэнне асталявацца на Брытанскіх астравах.

Гэтая фірма, што валодае капіталам у 100 мільянаў долараў, плануе пабудаваць у Англіі сетку кінаатэатраў і выступіць у ролі канкурэнта англійскіх кампаній кінапракату «Рэнкі арганізацыі» і «Асашыэтэд брытыш сінема».

Кінакрытыкі лонданскіх газет неаднаразова падкрэслівалі, што засілле амерыканскага капітала ў англійскай кінематографіі садзейнічае з'яўленню вялікай колькасці кінапрадукцыі, якімі здаюцца сваіца Галівуд. Амерыканскі фінансавы капітал кінапракату Англіі толькі ў сабе сумяшчыні да англійскай кінематографіі садзейнічае з'яўленню вялікай колькасці кінапрадукцыі, якімі здаюцца сваіца Галівуд. Амерыканскі фінансавы капітал кінапракату Англіі толькі ў сабе сумяшчыні да англійскай кінематографіі садзейнічае з'яўленню вялікай колькасці кінапрадукцыі, якімі здаюцца сваіца Галівуд.

Ю. УСЦІМЕНКА, карэспандэнт ТАСС.

ЦІ ВЫЙДЗЕ МАРКА З ПАРТРЕТАМ КІНГА?

Апошнія слова па гэтым пытанню належыць кіраўніку паштовага ведамства Вялікабрытаніі, лорду Штатах. Спэцыяльны камітэт адпартамента пошт, які завяршыў тэматычны новы паштовы марак, адзілі прыяноў паштоўскі марку з партрэтам Марціна Лютэра Кінга.

Амерыканскі друк не ўтойвае, што гэтае рашэнне камітэта выклікала «палітычнымі меркаваннямі».

Марцін Лютэр Кінг — вядомы негрынскі лідэр, які загінуў ад кулі расістаў, марыстаў у краіне немайлой папулярнасцю, а яго паслядоўнікі працягваюць адзірыць вялікую ролю ў барацьбе негрынскага насельніцтва Амерыкі за грамадзянскія правы. Таку рашыце, што засядаюць у амітэце, супраць ідэі ўвядзення паштовага марку з партрэтам Кінга на амерыканскіх паштовых марках.

Э. БАСКАНАЎ, карэспандэнт ТАСС.

Нью-Йорк.

ВОСЬ ДЫК СХОВІШЧА!

На леспільным заводзе ў Гайнуці, што на Беластоцкім, створаны музей, дзе сабраны прадметы, знобыдзены ў ствалах друку, якія прывозіць сюды для перапрацоўкі. Часцей за ўсё сустракаюцца ў іх кулі і снарады розных эпох, металічныя скобы, цыкі і лічунцы, зробленыя сельскімі рамнікамі і валамі. У драўніне і дуплах рабочы знаходзіць «скарбы» ў выглядзе старых манет і розных прад-

метаў штодзённага ўжытку, якія, відаць, былі захаваны ўдалымі камі ў час вайны або іншых бедстваў. Ішы раз механічная піла натынаецца на іменні, што ўрацілі ў ствол.

Яны паведваюць агенцтва ПАП, энцыклапедыя дзяцей, прысвечаныя Афрыцы і з іншых кантынентаў, таксама з «юрэпрызімі»; ў ствалах чырвоных і аржавых дрэў часта знаходзіцца сярпінны.

ТАСС.

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.

Рэдакцыйная калегія: З. І. АЗГУР, В. М. АЛАДАЎ, А. С. БАЖКО (намеснік галоўнага рэдактара), Б. І. БУР'ЯН, А. І. БУТАКОЎ, Р. С. БЯРЭЗКІН, К. Л. ГУБАРЭВІЧ, І. М. ДАБРЭЛЮБАЎ, В. У. ІВАШЫНА, А. С. КАЗЛЮСЬКІ, П. М. МАКАЛЬ, У. Л. МЕХАЎ [адказны сакратар], Р. К. САБАЛЕНКА, І. А. САНКОВА, М. Г. ТКАЧОЎ, Ю. М. ЧУРКО, Р. ШЫРМА.

«Літаратура і мастацтва» выходзіць у аўторак і пятніцу.

НАШ АДРАС І ТЭЛЕФОНЫ

г. Мінск, вул. Захарова, 19. Тэлефоны: адміністрацыйны — 3-24-61, намесніка галоўнага рэдактара — 3-25-25, адказнага сакратара — 3-44-04, аддзела літаратуры — 3-21-53, аддзела тэатра, кіно і музыкі — 3-24-62, аддзела вывучэння мастацтва, архітэктуры і вытворчай аэстэтыкі — 3-24-62, аддзела публіцыстыкі — 3-22-04, аддзела культуры — 3-22-04, аддзела інфармацыі — 3-44-04, выдавецтва — 6-25-19, бухгалтэрыі — 6-25-87.

«Літаратура і искусство» — орган Міністэрства культуры і прадзеліні Саюза пісатэляў БССР, Мінск.

Індэкс 63856.

Друкарыя: выдавецтва «Звязда», Мінск. АТ 01978

Пятніца, 4 настрычкіна 1968 г.